

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Testes amoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

solatio habitabis. Simul audi Bonaventuram, si illud facere neglexeris, non sibi, sed tibi ita ingemiscentem: *Heu mihi! quare natus sum, nisi Dominum meum Iesum in cruce complectar, & in sacris ejus vulneribus requievero?* ^{P. I. sim. c. 15.}

CONSIDERATIO V.

Vulnera Christi

Testes amoris.

Quid? adhuc egemus testibus? An non testatum satis in Bethleem, in stabulo, in deserto, in horto Gethsemani, in palatiis Caiphæ, Pilati, Herodis, in monte Calvariæ, in cruce ipsa ab optimo Salvatore amatos nos fuisse, ut reservatis in corpore vulneribus, opus fuerit monitoribus, ut vicem illi in amore reddamus? atramen cum & hos sui in nos amoris testes Salvator addere voluerit, nunquid rectè Paulus? ^{1. Cor. c. 16 v. 22.}
si quis non amat Dominum Iesum Christum, sit

R

ANA-

anathema, Maran Atha, id est, Dominus iudex puniet & damnabit illum: non enim differt à Iudæo, quia Iesum, si non amat, denuò crucifigit. Cave anima mea deicidium repetere, attende & perpende rem mirabilem.

*Brev. Rom.
Hist. 1.
3. Oct.*

D. Birgitta, illa Sueciæ, nobilitate sanguinis, vitæ sanctitate, illustris alumna, decem annos nata, cùm quadam die de passione Domini sermonem audisset, eumque cordi suo firmiter impressisset, nocte sequenti vidit Iesum in cruce, sanguine recenti perfusum de passione sua ipsam alloquentem, quâ existimante ipsum tunc temporis fuisse crucifixum, & interrogante quisnam cruci tam dirè iterum affixisset, respondit Dominus, ab illis hoc factum, qui contemnerent charitatē ipsius. Quamne quoties contemnimus, & obliviscimur, toties Salvatorem cruci iterum figamus, vulnera sua æternos amoris sui in nos monitores, & testes, in corpore suo servare, & cœlo inferre voluit.

Ita est, mi Salvator amantissime; vivere,

vere, sed non in desiderio pati desieras, tuusq; erga me amor, etiam supplicia, quæ cum morte finem habent, post eã nova adinvenit. Clavi manus, ac pedes transfixerant, spinæ caput, colaphi ac sputa faciem deturparant, fel palatum cruciaverat, flagella corpus totum consciderant, & modò cùm vita tibi amplius non supersit, charitas tua quasi plus quàm antehac ardentior, divinum cor tuum transfodit, utque ostendas amorem passionis tuæ acerbissimæ fontem esse, illum in corde, amoris omnis principio, finem habere voluisti. O amor æterne, ita perge æternùm me amare, & da, te ut æternùm amem.

*Lib. 1.
Grat. spir.
c. 4. c. 34.*

Beata Mechtildis è latere Domini flammam aliquando vidit erumpere. O si in fornace ista liquefiat anima nostra! S. Francisca Romana ex omnibus Iesu Christi vulneribus catenas igneas prodire vidit, ipsum circumplectentes, ut illis, tanquam arctissimis nexibus mortalium corda sibi adstringeret.

*In vita
eius.*

R 2

Per

4. Regum
c. 13. v. 16.
& 17.

Per fenestram orientalem Iofas Rex, jubente, ac manus suas super manus ejus ponente Elisæo Propheta, contra Syriam, sagittas suas emittebat, quas *sagittas salutis Domini* vocat Scriptura. Ita Salvator noster ex potenti sacrae crucis suæ arcu, patre ejus cœlesti id unicè volente, & divinas manus suas manibus ejus vulneratis imponente, ac jaculantem dirigente, per sacratissimi lateris sui orientalem fenestram, salutis ac caritatis suæ sagittas emittit. Vtinam pateant his sagittis animæ nostræ, & corda, uti patebant ejus, qui dicebat:

S. Aug. lib.
9. Conf.
c. 2.

Sagittas veras Domine cor nostrum caritatis tua, & gestabam verba tua transfixa visceribus. cui appositè ille canit:

Sidron in
affect. pass.
Dom.

*Me pete amor telis in Christi vulnere tinctis:
Quem læsi toties, sic ego læsus amem.*

Lib. 2. In-
fin. sp. c. 3.

Quod telum, & sancta Gertrudis miro modo aliquando sensit. Cùm enim à sacra Communione ante Christi è cruce pendentis effigiem, pro accepto beneficio gratias ageret, è latere Salvatoris lucis radio, veluti telo percussa, in novum erga illum amorem exarsit.

arsit. Vnde rectè Blofius exclamat: *O Marg. Sp.*
beatos illos, qui hujus sunt vulneris participes! *c. 19.*
quorum corda sic configit amoris Christi lan-
cea, ac sagitta, ut deinceps perenni ferueant
charitatis ardore.

Hanc beatitudinem cum probè *s. Iure l.*
 nosset S. Gertrudis, sociam rogavit, *Elect. c. 14.*
 piam admodum Virginem, ut dum de *sec. vii.*
 more, ad Christi in cruce pendentis
 effigiem precaretur, paucis in hæc
 verba pro se oraret. *Domine Iesu, per tuum*
cor lanceâ transfixû, transfige cor Gertrudis
divini amoris tui jaculo, ut quæ mundi sunt
exuat, teque solum diligat, non verbo, neque
linguâ, sed opere, & veritate. Iaculo illo
 transfixa fuit Gertrudis, mundû exuit,
 ac solum Iesum dilexit. Eandem felici *Li. 1. Grat.*
 tatem exoptavit S. Mechtildis, Gertru- *Sp. s. 20. &*
 di coæva, quæ pro mundi redemptione, *l. 2 c. 20.*
 Salvatori nostro gratiam quam po-
 terat maximam referens, oransque ut
 cor suum tot amoris ipsius vulneribus
 transfigeret, quot ipse in sacratissimo
 corpore suo pertulisset vulnera: à sen-
 sibus mox alienata, visa sibi est ad
 splendidissimum palatiû deduci, quod

R 3

palatium

palatium deinde sacrum Domini latus esse agnovit, è cuius cruce sagitta aurea missa, cor ejus penetrare, ac transfigere videbatur. Atque ita divina caritate penitus vulnerata, voti sui compos est facta.

P. 1. Stim.
prol. 2.

Ad simile caritatis vulnus S. Bonaventura anhelat, cum ita orat: *Transfige dulcissime Domine Iesu medullas animæ meæ, suavissimo, & saluberrimo vulnere amoris tui. vulnera viscera animæ meæ verâ, & firmâ, & Apostolicâ caritate, ut verè ardeat, langueat, & liquefiat animæ meæ solo semper amore, & desiderio tui. concupiscat & deficiat animæ meæ in atria tua (vulnerum scilicet tuorum sacratissimorum) cupiat dissolvi, & in illis tecum esse.* Ita Bonaventura.

Tract. de
pass. Dom.
c. 3.
Cant. 4.

Meritò D. Bernardus quærit, quare Dominus animam peccatricem quærens, dicat bis sibi ab ea cor vulneratum esse? aitque in promptu causam esse, quia prius amoris quàm furoris lanceâ fuit vulneratus. *Vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra,* ait Isaias, ita ut scelera nostra

stra malleum clavis crucifigendo Salvatori, manum lanceæ lateri ejus perfodiendo, amore provocante, quodammodo commodaverint, sine quo, nec clavi, nec lancea quidquam potuissent; ut meritò sancta Mechtildis exclamaverit: *Quid tibi, ô dulcor unice, de-*

Li. I. Grat. Sp. c. 23.

bet gratiarum actionis offerri, pro illo amoris vulnere, quod in cruce accepisti pro homine, cum prius, quàm lancea, amor tuus invincibili sagittâ cor tuum mellifluum vulneraverit? Quod & ille:

Aspice quàm lato patefactum pectus hiatu, Quantaq; sint manuum vulnera: quanta pedum!

Sidron. Eleg. de vuln. Dom.

*Non hæc tam clavi, nec acuto lancea ferro,
Nec populi fecit, carnificumq; furor,
Quàm, qui causa fuit tantorû prima dolorû,
Totq; Deum plagas ferre coëgit, Amor.*

Sunt itaque vulnera Domini vulnera nostra, quæ nisi ferrei simus, in ipsum provocent amorem nostrum, ut eum quem læsit amet, ac veneretur. Quod rectè bonus ille in cruce latro intellexit; scivit enim ille; ait Ambrosius, *quòd illa in corpore Christi vulnera, non*

Serm. 44.

R 4

essent

essent Christi vulnera, sed sua, & ideo Christum amare cœpisse, postquam in ejus corpore sua vulnera recognovit. Recognoscamus nos, atque amemus.

Fuere qui humano pectori fenestram inesse desiderarunt, per quam cor introspiceretur. Stultum sanè votum, quid enim in cordibus plerisque videretur, nisi sordium omnium foetidissima, ac turpissima cloaca, qualem Salvator apud Matthæum describit. Sed ille meritò divino cordi suo sacri lateris vulnus veluti fenestram esse voluit: ad quod Juglaris ita alludit:

Cap. 15. v.
18.

Jugl. elog.
86.

*Cordi suo notam inesse non suffert,
Quam in humano
Corrigi olim Momus voluerat.
Aventibus introspicere
Per fenestram sat patet.*

Serm. 61.
in Cant.

Magnum, inquit Bernardus, illud pietatis sacramentum: Patent viscera misericordiae Dei nostri, quibus visitavit nos oriens ex alto. Quid ni viscera per vulnera pateant? In quo enim clarius quàm in visceribus tuis eluxisset, quod tu Domine Iesu suaviss es, & mitis, & multa misericordiae?

Et

Et quomodo id nobis innotuisset, nisi sacras illas vulnerum tuorum fenestras, ac portas aperuisses? unde iterum Bernardus ait; *Per vulnus visibile, Tract. de quasi per fenestram, vulnus amoris invisibile pass. c. 3. videri*: nam ut piè admodum S. Thomas; *spiritus, inquit, quem Christus emisit, Opusc. 58. aqua quæ fluxit de latere, & sanguis, quem effudit de corde, sunt signa dilectionis maxima. c. 27.*

Didacus Morillo, è D. Francisci familia concionator eximius, refert vuln. Dom. rum Principem, à subditis urbe sua pulsus, amicorum auxiliis restitutum, beneficiis eos cumulasse, à quibus fuerat expulsus; neque desiderasse aliud, quàm ut constaret omnibus, nullam apud se acceptæ injuriæ memoriam residere: quod cum à suis obtinere non posset, etiam postquam longa oratione idem probare frustra conatus fuisset, tandem arrepto pugione pectus sibi aperuisse, ut corde per vulnus introspecto, quàm æquum, ac benignum illud in omnes esset, omnibus ad oculum pateret, sanguineque, ac morte sua liberam, atque

securam vitam omnibus relinqueret.

Sive hæc historia est, sive, quod potius crediderim, parabola, ostendit certè, tanquam in luculèta imagine Christi Domini, ab amore in nos suo magis, quàm lanceâ vulnerati, sincerissimum in nos affectum. Quem pari vul-

Euseb. Nierent. lib. de vita div. c. 12.

nere Salvatori suo constare voluit P. Iacobus de Scaura è Societate nostra.

Cùm enim summè mundi Redemptorem diligeret, admirando non imitando fervore, pectus supra cor gravi vulnere sibi aperuit, quasi in eo suum erga Salvatorem amorem, ab illo legi cuperet. Aperiebat & pectus suum D.

Nov. Elec. Sac. 1. 3. c. 15.

Augustinus cùm sic oraret: *Scribe Domine vulnera tua in corde meo, ut in iis legam amorem tuum.*

Pennequin Amour. divin part. 2. c. 100.

Hæc vulnera in corde nobilis illius puellæ Neapolitanæ descripta erant, quæ cùm à parentibus in matrimonium collocanda esset, sponsusq; cum patre, ac matre jam in domo adesset, induciis illa tantisper petitis, & impetratis, donec in re tanti momenti Deum consulisset, se in cubiculum suum

suum recipit , ubi ad pedes Crucifixi
provoluta illos complectitur, osculum-
que deinde figens sacro ejus lateri, fi-
dem Salvatori suo obstringit , præter
ipsum neminem se cupere, neminem
se alium deinceps amaturam. Nec mo-
ra, capitis capillos sibi resecat, è quibus
coronam plectit, eamque ceu fidei da-
tæ pignus , pedibus Domini appendit:
Quo facto , prodit tandem in conspe-
ctum proci, & parentum , cum sponso
suo Crucifixo , cui se in omnem æter-
nitatem devotam , neque alium ad-
missuram profitetur. Probant filię ani-
mum pii parentes, satis quippe intelli-
gebant eam feliciùs nubere non posse,
quàm Salvatori suo, cujus amor sacro-
rum ejus vulnerum admirando chara-
ctere, virgineo cordi inscriptus erat.

Adjungo Virgini huic fortem illam *Flor. Rem,*
& regiam mulierem Margaretam Sa- *de orig. ha-*
lisberiensem Comitem, Eduardi IV. *ref. l. 6, c.*
& Henrici VIII. Angliæ Regum, hujus
affinem, illius Neptem, quæ verè Do-
mini Iesu vulnera in corde descripta
habebat , & in his ejus in se legebat
amorem,

amorem, quando illa gemmę in sculpta, appensa collo, supra pectus conspicua gestabat, regio omni monili pretiosiora. De qua pietate apud Henricum in Catholicos sævientem accusata, ad carcerem rapitur, ac tandem capite plectitur, uni huic pio, ac glorioso vulneri, quasi vni colli sui crini appensa quina Saluatoris vulnera divinæ Majestati offerens; sacrorum horum pignorum veluti protomartyr seu prima testis. Deo scilicet nihil gratius, nobisque accidere potest utilius, quàm ut illorum in animis nostris foveamus memoriam, eamque cultu aliquo, obsequioque testemur.

Sunt itaque benignissimi Saluatoris vulnera sacratissima, testes illius erga nos amoris, sunt & ejusdem amoris testamentum. Testamenta, ne sint, uti Bartolus ait, deliramenta, secundum consuetudines, leges, atque decreta, condenda sunt, ut sint pacis atque amoris instrumenta. Non latuit hoc Christum, divinum illum, atque æternum Legislatorem, qui juxta cœlestis Patris
sui

fui voluntatem testamentum condidit, conscriptum à quatuor Evangelistis, totidem veluti Notarijs, testatum ab Apostolis; quo, præter ingentes gratiarum, ac meritorum suorum thesauros, sacra quatuor sua vulnera nobis reliquerat. Verùm cùm apud plurimos in more sit, ut morti proximi Codicillum scribant, voluit optimus Salvator, non jam morti proximus, sed mortuus, divinam illam benedicti lateris sui arcam lanceâ aperiri, ut per Codicillum à S. Ioanne Evangelista, teste sanctissima ejus Matre, alijsque, conscriptum, cor suum, supremum scilicet omnium thesaurorum suorum pignus, nobis legaret. Ut videatur Dominus sui lateris aperturâ, & cordis vulnere, nobis voluisse indicare, nihil se æquè optare, quàm ut cor nostrum, cum ejus corde permutemus; ut sicut ipse in corde suo à nobis vulneratus, illud perdidit, ac nobis dedit, ita nos vicissim cor nostrum amoris ejus vulnere sauciatum, in illum transferamus.

Pinge-

*Hieron.**Florent. in**Conc. Ca-**nonis. S.**Teresia.*

Pingebantur inter Ægyptios duo amantes; uterque arcum gerens, in se tela jacentes, quibus ita mutua peccata aperiebant, ut invicem Corda eripere, & inter se permutare possent, neque suo quisquam, sed amici corde viveret. Habet & arcum, Crucem scilicet suam sanctissimam, habet & sagittas amoris Dominus Iesus, quibus corda nostra feriat. Habemus & nos arcum, inordinatam voluntatem nostram, quod licet ingritudinis, & peccatorum nostrorum tela in cor ipsius jaciamus; paratus tamen est illud cum nostro permutare, ut ipse in nobis, & nos in illo vivamus, quo nihil potest nobis, in hac vita mortali obvenire felicius.

*Florentia
ubi supra.*

Quod rectè S. Mater Teresia intellexit; constituta enim aliquando in attentissima meditatione ante Christi gravissimè vulnerati effigiem; Permutata, ait, Domine cor istud, ac continuo sensit cor suum adeò mutatū, ut aliud ab eo, quod fuerat, esse videretur: utque constaret cum Christi corde permutatum esse, Seraphim de cœlo missus,

fus, aurea, & ardenti sagitta corejus
 transfixit, atque ita Tereſia corde ſuo
 exuta fuit, eo cum Salvatoris corde
 uti oraverat feliciter permutato. Ita
 agit Dominus cum animabus, quæ il-
 lum diligunt: unde ait, *Vulneraſti cor
 meum ſoror mea ſponſa*, ubi LXX. legunt, *Cant. 4.
 abſtulisti*, S. Gregorius Nyſſenus; *indidi-^{v.} 9.
 ſti*; Domine, ſi abſtulit cor tuum, quo-
 modo indidit? niſi cum ſuum, amoris
 tui telo ſaucium, tibi indidit, tuum ve-
 rò amoris ſui jaculo vulneratum à te
 abſtulit, felici, ac beata permutatione,
 ut illa in te, & tu in illa viveres. *Nude- In pſ. 118.
 mus*, inquit Ambr. *corda noſtra bono vul-
 neri: nudemus ſagitta electæ, qua Chriſti
 caritas eſt. Et alibi: Bona vulnera, qua non L. 2. Apol.
 ſunt rimenda, ſed optanda; cum in illis ſit ve- David. c.
 ra ſalus, & vita.* 18.

Atque ita concludens teſtamentum,
 & codicillum amoris, quibus Domi-
 nus Ieſus tanta bonitate nobis ſacra-
 tiſſima ſua vulnera, & cor ipſum ſuum
 legavit, ſupplex eum roga ut divinis
 hiſce tabulis nomen ſuum pretioſo ſuo
 ſanguine ſubſcribat, ſignetque illas
 eorum-

In Missa
de pass.
Doms.

eorundem sacratissimorum vulnerum suorum sigillo; ut quemadmodum canit Ecclesia: *ipsi sit gloria, ipsi triumphus & victoria, ipsi summa laudis, & honoris corona*, per piam hanc divinorum suorum vulnerum coronam.

ALLOCVTIO

Ad Beatissimam Virginem, ac Matrem Dei Mariam.

Hic ego te compello, Mater Virgo sanctissima, quæ, uti partem magnam habes in doloribus, vulneribus, ac morte filii tui dilectissimi, ita quasi jure tuo tacitè exigis, ut & partem habeas, in amore ac corde nostro. Est ipse corpore crucifixus; tu illi materno corde confixa es; Ipse in manibus, pedibus, ac latere vulneratus est: *tuam animam*
Luc. 2. v. 34 doloris gladius pertransiuit. Ille quidem lateris vulnus lanceâ factum, mortuus non sensit, sed tuum illa cor transfixit. Infinitus ille amor, quo nos prosequetur,
 batur,

batur, illum in tormenta hæc crudeliffima coniecit; at amor tuus ineffabilis, quo eum, & nos profequebaris, incredibili te dolore affecit. Prostratus itaq; ad virgineos, ac maternos pedes tuos, te oro supplex, trahe me in illius, ac tuum amorem; da, ut qui sincerâ pietate sacra dilecti filii tui vulnera coluerint, & hanc quam in coronulâ præscripsimus, ea colendi methodum, piè usurpaverint, ignitis illis amoris vinculis ipsis, tibiq; in omnem æternitatem colligentur, sintq; cum Apostolo, vincti Iesu Christi, & Mariæ.

Vos autem animæ, quæ crucifixum Salvatorem vestrum diligitis, uti cum has cœpi Considerationes, vos sum allocutus, ita & modò extremū alloquor; *Inspicite obsecro, cum D. Augustino, vul-* Li. de virg.
nera pendentis, sanguinem morientis, pretium redimentis, cicatrices resurgentis. Caput habet inclinatum ad osculandum, cor apertum ad diligendum, brachia extensa ad amplexandum, totum corpus expositum ad redimendum. Hæc quanta sint, cogitate, hæc in statera cordis vestri appendite, ut totus vo-

S

bis

bis figatur in corde, qui totus pro vobis fixus est in cruce.

CONSIDERATIONVM

PARS II.

PRodit non ita pridem praxis quædam Italo fermone conscripta, & in Flandro-belgicum versa, quâ opusculo huic subnectam. Tradit illa modum per passionem, & sacratissima Domini vulnera, singulis hebdomadæ diebus, ad beatam mortem se disponendi. Qui modus, seu praxis, cum venerandum Domini caput spinis coronatum, ejusque in sinum Matris è cruce depositionem etiam complectatur, statui & de hisce mysteriis considerationes aliquas proponere; præsertim cum eadem, etiam coronulâ hâc novâ comprehendantur.

CON.